

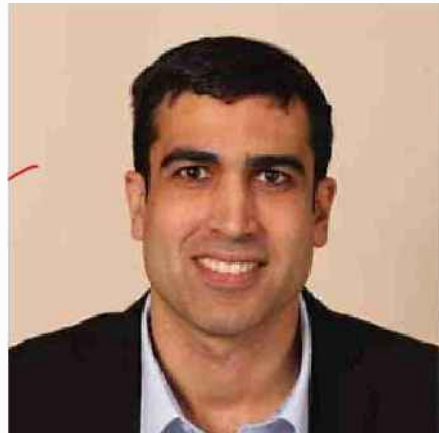
25.05x30.96	1	40	עמוד	בשבע - מתחילף ירושלים	07/08/2014	43750584-6
מועצה אזורית חוף אשקלון - 64221						

שאלת השבוע

עריכה והפקה: בתיה מסיקה

תנו לצבא לנצח

ח"כ יוני שטבון
הבית היהודי

חיזוק ההתיישבות

יאיר פרג'ון
ראש המועצה האזורית חוף אשקלון

האם ההחלטה לסיים את המבצע בעיתוי הנוכחי צודקת או מוטעית?

לקחי הסכמי אוסלו וואי, ועידות הפס"ג למיניהן, הצעות ההתאבדות של ברק ואולמרט וכמובן הגירוש מגוש קטיף מורבילים למשוואה מאוד ברורה: נוכחות ישראלית בשטח מייצרת ביטחון. מאידך, נסיגה משמעותית טרור של טילים ומנהרות, אורחים מבוהלים, פצועים והרוגים.

'צוק איתן' היווה תקדים מיוחד ביחסי עורף וחזית, ובחודש האחרון החברה הישראלית גילתה אורך רוח וסיפקה לגיטימציה רחבה למנהיגות להכות בחמאס ולהביא שקט ביטחוני ארוך טווח. במבחן התוצאה, צה"ל עמד ביעדים שהוגדרו לו - חיסול המנהרות ופגיעה קשה בחמאס, וכל זאת תוך הפגנת תעוזה ונחישות. אבל מוכרחים לומר בקול ברור שבלי שליטה מבצעית ברצועה, סבב הלחימה הבא נמצא ממש מעבר לפינה.

אנחנו יכולים וחיילים להתחיל לדבר במושגים של ניצחון והכרעה של הטרור, ולחדול משימוש בטרמינולוגיה אקדמית של "הגיבורים מהחדרים הממוזגים". טרור לא "מכילים", טרור צריך להכריע ואין אפשרות אחרת. מודל 'חומת מגן' הוכיח שאפשר למוטט ארגוני טרור ותשתיות טרור. נכון, זה כרוך בזמן, בנחישות ובהתמדה - אבל זה הכרחי ואפשרי.

המחלישים לא ייעלמו, ותמיד יהיה מי שינסה לגרור אותנו לשיח של חולשה. גם בזמן 'חומת מגן' טענו ה"מומחים" שאי אפשר להיכנס לסמי טאות הממולכדות של ג'נין, רמאללה ושכם. אבל מולם עמדו מוח"ט אחד ורמטכ"ל אחד שהבהירו לדרג המדיני שזה אפשרי, והתוצאה ידועה - אחרי חודשי לחימה ממוקדת בערי יו"ש הושגה הגמישות המבצעית הנדרשת ומוטטנו את תשתיות הטרור.

כדי להשיב את הביטחון לאזורי ישראל וכדי לשמר את הישגי 'צוק איתן', הקבינט מוכרח כבר היום לאפשר לצה"ל את הגמישות המבצעית ברצועה. אין לנו דרך אחרת, שאם לא כן התעצמות החמאס, מנהור מחדש וחזרת האיום הרקטי בגרסה מאיימת יותר הם עניין של זמן. גמישות מבצעית תכריע טרור, ויפה שעה אחת קודם.

כמובן שאסור לשכוח שמעבר לשיח הביטחוני מוכרחים להמשיך לחלום, לשאוף ולחזור לשיבה וישיבה בכל מרחבי ארצנו: גולן, גליל, יהודה, שו"מ, עזה, הנגב והערבה. בימים אלה אנו מציינים תשע שנים לגירוש, ואנחנו צריכים לזכור ולהזכיר שאחיזתנו בגוש קטיף הביאה יציבות ביטחונית וערכית.

נגד האוכלוסייה ושצה"ל וישראל נכנסים לתקופה שבה ינסו ככל האפשר לשקם את רצועת עזה, אינם מעידים על מצביא שרוצה להכריע את האויב. וזה חבל.

הגישה של מבצע קרקעי מוגבל, תוך זהירות לא להפיל את החמאס, תתגלה להיערכתי בעתיד כטעות. החמאס אינו מדינה. הוא ארגון טרור רצחני עם שאיפות שמי זכירות - אין דרך לעדן זאת - את הנאצים. החמאס בבסיסו לא מעוניין בשקט וברווחה כלכלית לעזתים, או בהקמת שורת מסעדות על החוף. מול ארגון כזה צריך היה להפעיל מקסימום כוח, בלי סיכון מיותר של חיילי צה"ל.

היינו צריכים להמשיך את הלחץ הקרקעי ולא לסגת עד שהם היו מתחננים להפסקת האש, ואז אולי היה סיכוי טוב יותר שלא נחזור למבצע נוסף עוד שנה, וכן לפרו את הרצועה. מי שלא רצה בהמשך הפעילות הקרקעית, ויתר למעשה על היכולת לשנות את המצב באמת ומקבל באופן עקיף את העובדה שניפגש בעזה בעוד שנה.

הייתה לישראל הזדמנות יוצאת דופן שגבתה מאיתנו מחיר יקר, לשנות הפעם את המשוואה ולצאת לדרך חדשה. במקום זאת בחרנו לצאת מהרצועה, וחבל.

ההזדמנות הוחמצה

שמעון ריקלין
שדרן, 'גליל ישראל'

התשובה לשאלה זו תלויה במטרות המבצע. לצערי הרב, כאשר מדינה יוצאת למלחמה ומנהלת אין סוף דיונים בשאלה מה המטרה של המלחמה, לכווחות לא כל כך מובן מה ואיך לעשות.

בתחילה ניסו לומר לנו שהמטרה היא לסיים את הירי הרקטי. זה המשיך עם הסיסמה ה"חוקה" שקט ייענה בשקט ועבר לחיסול המנהרות. עם כל הכבוד לרקטות ולמנהרות, הן אינן האויבים שלנו, אלא האנשים שמפעילים אותן. זכותו של צה"ל לחשוב שניצחון על האנשים הללו עלול לעלות לנו מחיר יקר, אך אסור לו שלא לשאוף באותה מידה להכריע את האוכלוסייה שם מבחינה מנטלית.

ההתייחסות רק לזרוע הצבאית של החמאס או לזרוע המדינית שלו, תוך כדי התעלמות מהאוכלוסייה שהעלתה את החמאס לשלטון בבחירות, היא טעות אסטרטגית. לכן דבריו של הרמטכ"ל לפני שבוע, שאין לו שום דבר

"אנו חייבים לאגום את כל האנושות אשר בקרבנו. רק כך נוכל להגשים את חזון ההתיישבות שלנו בארץ", כך סיכם אברהם הרצפלד באחת מאסיפות ההסתדרות הציונית. כמו גם היום, מרחב עוטף עזה הוא ברובו יישובים כפריים וחקלאיים המתפרנסים מחקלאות ועוד.

כפסע היינו לפני יציאת תוכנית התקפה של החמאס על יישובינו - הפעלת 32 מנהרות תקיפה ובו בזמן שילוח של אלפי טילים לעומק הארץ. במקרה כזה, חלילה, כבר היינו נמצאים כעת בעור לם אחר.

התסריט שבו חבל ארץ שלם היה נכבש ומאות אזרחים היו נפגעים ונשבים אינו תיאוריה. עתה, כשנעשה לנו נס, הקב"ה הכביד את לב ערלי הדעת. עלינו להבין עד כמה צה"ל פעל באופן מעורר הערכה והסיר את האיום על מרחב העוטף. עתה אנו נקראים לתכנן את היום שאחרי.

ביום שאחרי המשמעות היא אחת: חיי זוק ההתיישבות וצימוח דמוגרפי. זו התשובה הציונית לשכנינו.

בישיבת מנכ"ל משרדי הממשלה שנערכה השבוע העליתי את הצורך להכין תוכנית חומש שתביא לשקט ותצמיח את יישובינו. אמת, לא קל הדבר, היות שאין בידינו שליטה מלאה בתחום שת הביטחון של התושבים, אך זה אפשרי.

"התוכל להבטיח לי שממגרש כדורגל לא ייצאו מוצחים מבטן האדמה?", שואלת אמה לילדים. התשובה לא פשוטה אך היא נאמרת: אין בשום מקום בעולם ביטחון גמור. רק בקב"ה יש ביטחון מלא, אך ברור לכול כי יש לנו רק צבא אחד ועליו אנו צריכים לסמוך.

הצבא יעניק מעטפת הגנה מתאימה, הממשלה תיתן מעטפת כלכלית, ואנו נעטוף את ישראל.

יש להכין תוכנית חומש שתביא לשקט ותצמיח את יישובינו. אמת, לא קל הדבר, היות שאין בידינו שליטה מלאה בתחום הביטחון של התושבים, אך זה אפשרי

* ללכת על ניצחון

ההחלטה על הנסיגה מעידה כאלף עדים על ההתנהלות השערורייתית של הקבינט, לאורך כל מבצע 'צוק איתן'. הזדמנות היסטורית להדביר את תנועת החמאס מוסמסה בדיונים אין קץ בקריה. "מלחמה שאין צודקת ממנה", כך הכריז נתניהו. אך לבו פג לנוכח לחצי ידידתנו הגדולה. מרגע שהוחלט על כניסה קרקעית, והפרת הפסקת האש הראשונה בידי החמאס, שומה היה עלינו לסיים את העבודה ולשים סוף לתנועת החמאס על זרועותיה הרצחניות השונות. **אריק קרמר, ירושלים**

* הפתרון: לחזור ולהתיישב ברצועה

בשביל "אוכלי המוות" של החמאס כל הרוג הוא ניצחון, וכל בית הרוס שווה פי אלק מבית בנוי. זה שאין-להזכיר-את-שמו כמובן לא רוצה למות, אבל לא אכפת לו שאלפים מאנשי ימותו. הסבל של האוכלוסייה עושה לו רק טוב. הדבר היחיד שמפריע להם הוא אובדן אדמה. ולכן הפתרון צריך להיות - לא להרוג אותם, אלא לספח אדמה לישראל. להתחיל בצפון הרצועה, ולהתקדם מכל הכיוונים.

